

Briselē, 2018. gada 15. martā
(OR. en)

7212/18

Starpiestāžu lieta:
2018/0066 (COD)

CODIF 8
CODEC 397
VISA 52

PRIEKŠLIKUMS

Sūtītājs:	Direktors <i>Jordi AYET PUIGARNAU</i> kungs, Eiropas Komisijas ģenerālsekretāra vārdā
Saņemšanas datums:	2018. gada 14. marts
Saņēmējs:	Eiropas Savienības Padomes ģenerālsekretārs <i>Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN</i> kungs
K-jas dok. Nr.:	COM(2018) 139 final
Temats:	Priekšlikums - EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA ar ko izveido to trešo valstu sarakstu, kuru valstspiederīgajiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, kā arī to trešo valstu sarakstu, uz kuru valstspiederīgajiem šī prasība neattiecas (kodificēta redakcija)

Pielikumā pievienots tematā minētais Komisijas kodifikācijas priekšlikums (COM(2018)139 *final* - 2018/0066 (COD) un 1.–4. pielikums).

Delegācijas tiek aicinātas līdz pirmdienai, 2018. gada 16. aprīlim, sniegt savus komentārus par kodifikācijas priekšlikumu, nosūtot tos uz šādām adresēm:

SECRETARIAT.Codification@consilium.europa.eu **UN** sj-codification@ec.europa.eu

Delegāciju uzmanība tiek vērsta uz praktisko rokasgrāmatu par kodifikāciju (doc. 14722/14 + COR 1).

Pielikumā: COM(2018) 139 *final*

Brisele, 14.3.2018.
COM(2018) 139 final

2018/0066 (COD)

Priekšlikums

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA

ar ko izveido to trešo valstu sarakstu, kuru valstspiederīgajiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, kā arī to trešo valstu sarakstu, uz kuru valstspiederīgajiem šī prasība neattiecas (kodificēta redakcija)

PASKAIDROJUMA RAKSTS

1. Tautu Eiropas kontekstā Komisija piešķir lielu nozīmi Savienības tiesību vienkāršošanai un skaidrošanai, lai tās padarītu skaidrākas un pieejamākas pilsoņiem, tādējādi sniedzot tiem jaunas iespējas un izdevību izmantot tiem piešķirtās īpašās tiesības.

Šo mērķi nevar sasniegt kamēr daudzie noteikumi, kas tikuši grozīti vairākas reizes, bieži diezgan būtiski, paliek izkaisīti, tādā veidā, ka tie jāmeklē daļēji oriģinālajā dokumentā un daļēji vēlākajos grozošajos dokumentos. Tādējādi, lai identificētu šībrīža noteikumus, ir vajadzīgs nozīmīgs pētījums, kas salīdzina dažādus instrumentus.

Šajā sakarā to noteikumu kodifikācija, kas bieži tikuši grozīti, ir arī svarīga, lai tiesību akti būtu skaidri un pārskatāmi.

2. Komisija 1987. gada 1. aprīlī nolēma¹ sniegt rīkojumus saviem darbiniekiem, ka visiem tiesību aktiem jābūt kodificētiem ne vēlāk kā pēc desmit grozījumiem, uzsverot, ka šī ir minimālā prasība un ka struktūrām jācenšas kodificēt pat īsākos laika posmos tekstus par kuriem tās ir atbildīgas, lai nodrošinātu, ka noteikumi ir skaidri un viegli saprotami.
3. Edinburgas Eiropas Padomes (1992. g. decembris) prezidentūras secinājumi to apstiprināja², uzsverot kodifikācijas nozīmi, jo tā nodrošina piemērojamo tiesību skaidrību attiecībā uz to, kādas tiesības attiecīgām jautājumam piemērojamas attiecīgajā laikā.

Kodifikācija jāveic pilnīgā atbilstībā normālajai procedūrai Savienības tiesību aktu pieņemšanai.

Nemot vērā to, ka nekādas izmaiņas pēc būtības nevar tikt veiktas dokumentos, kurus skar kodifikācija, Eiropas Parlaments, Padome un Komisija ir nolēmuši ar 1994. gada 20. decembra Starpinstitūciju vienošanos, ka var izmantot pasteidzinātu procedūru kodifikācijas dokumentu paātrinātai pieņemšanai.

4. Šī priekšlikuma mērķis ir uzņemties Padomes 2001. gada 15. marta Regulas (EK) Nr. 539/2001, ar ko izveido to trešo valstu sarakstu, kuru pilsoņiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, kā arī to trešo valstu sarakstu, uz kuru pilsoņiem šī prasība neattiecas³ kodifikāciju. Jaunā regula pārņems dažādos tajā ietvertos tiesību aktus⁴; šis priekšlikums pilnībā saglabā kodificēto tiesību aktu saturu un līdz ar to tikai apkopo tos ar tādiem formāliem grozījumiem, ko prasa pats kodifikācijas pasākums.
5. Kodifikācijas priekšlikums tika izstrādāts pamatojoties uz iepriekšēju Regulas (EK) Nr. 539/2001 un tās grozošo tiesību aktu konsolidāciju 24 oficiālajās valodās, ko veica Eiropas Savienības Publikāciju birojs ar datu apstrādes sistēmas palīdzību. Ja pantiem ir piešķirti jauni numuri, atbilstību veco un jauno numuru starpā parāda tabulā, kas atrodas kodificētās regulas IV pielikumā.

¹ COM(87) 868 PV.

² Skat. Secinājumu A daļas 3. pielikumu.

³ Iekļauts likumdošanas programmā 2017. gadam.

⁴ Skat. šī priekšlikuma III pielikumu.

↓ 539/2001 (pielāgots)

2018/0066 (COD)

Priekšlikums

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA

ar ko izveido to trešo valstu sarakstu, kuru valstspiederīgajiem , šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, kā arī to trešo valstu sarakstu, uz kuru valstspiederīgajiem šī prasība neattiecas (kodificēta redakcija)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 77 . panta 2. punkta a) apakšpunktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu⁵,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru,

tā kā:

↓

(1) Padomes Regula (EK) Nr. 539/2001⁶ ir vairākas reizes būtiski grozīta⁷. Skaidrības un praktisku apsvērumu dēļ minētā regula būtu jākodificē.

↓ 2414/2001 1. panta 1 punkts
(pielāgots)

(2) Šī regula paredz pilnīgu saskaņošanu attiecībā uz trešām valstīm, kuru valstspiederīgajiem jābūt vīzai, lai šķērsotu dalībvalstu ārējās robežas, kā arī tām trešām valstīm, kuru valstspiederīgie no šīs prasības ir atbrīvoti,

↓ 509/2014 2. apsvērumš
(pielāgots)

(3) Trešās valstis, kuru valstspiederīgie piemēro vīzas prasību, un trešās valstis, uz kuru valstspiederīgajiem šī prasība neattiecas, būtu jānosaka, pamatojoties uz rūpīgu dažādu kritēriju novērtējumu katrā atsevišķā gadījumā. Šāda novērtēšana būtu jāveic periodiski, un tās rezultātā varētu izstrādāt leģislatīvo aktu priekšlikumus, lai

⁵ OV C [...], [...], [...] lpp.

⁶ Padomes 2001. gada 15. marta Regula (EK) Nr. 539/2001, ar ko izveido to trešo valstu sarakstu, kuru pilsoņiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, kā arī to trešo valstu sarakstu, uz kuru pilsoņiem šī prasība neattiecas (OV L 81, 21.3.2001., 1. lpp.).

⁷ Skatīt III pielikumu.

grozītu šīs regulas I un II pielikumu neatkarīgi no iespējamības veikt minētajos pielikumos grozījumus saistībā ar konkrētu valsti īpašos apstākļos, piemēram, vīzu režīma atcelšanas procesa rezultātā vai kā galīgas sekas atbrīvojuma no vīzu prasības pagaidu apturēšanai.

↓ 509/2014 3. apsvēruma
(pielāgots)

- (4) I un II pielikumā ietvertu trešo valstu sarakstu saturam būtu jāatbilst un būtu jāturpina atbilst kritērijiem, kas izklāstīti šajā regulā. Norādes uz trešām valstīm, kurās attiecībā uz minētajiem kritērijiem situācija ir mainījusies, būtu jāpārceļ no viena pielikuma uz otru.
-

↓ 509/2014 8. apsvēruma
(pielāgots)

- (5) I un II pielikumā būtu jāatspoguļo starptautisko tiesību attīstība, kas ietver izmaiņas dažu valstu vai teritoriālo vienību statusā vai nosaukumā.
-

↓ 539/2001 6. apsvēruma
(pielāgots)

- (6) Ievērojot Līgumu par Eiropas Ekonomikas zonu, vīzas prasība neattiecas uz Islandes, Lihtenšteinas un Norvēģijas valstspiederīgajiem, šīs valstis nebūtu jāiekļauj to trešo valstu sarakstā , uz kuru valstspiederīgajiem neattiecas vīzu prasība .
-

↓ 453/2003 3. apsvēruma
(pielāgots)

- (7) Tā kā Nolīgums starp Eiropas Kopienas un tās dalībvalstīm, no vienas puses, un Šveices Konfederāciju, no otras puses, par personu brīvu kustību paredz Šveices un dalībvalstu valstspiederīgo brīvu kustību bez vīzām, Šveice nebūtu jāiekļauj to trešo valstu sarakstā, uz kuru valstspiederīgajiem neattiecas vīzu prasība .
-

↓ 539/2001 7. apsvēruma
(pielāgots)

- (8) Attiecībā uz bezvalstniekiem un atzītiem bēgļiem, neskarot saistības, kas izriet no starptautiskiem līgumiem, ko parakstījušas dalībvalstis, un jo īpaši saistības, kas izriet no Strasbūrā 1959. gada 20. aprīlī parakstītā Eiropas līguma par bēgļu vīzu atcelšanu, lēmums par vīzas prasību vai atbrīvojumu ir jāpieņem pēc tās trešās valsts, kur šīs personas dzīvo un kura izdevusi viņu ceļošanas dokumentus. Tomēr, ņemot vērā atšķirības valsts tiesību aktos, kas piemērojami bezvalstniekiem un atzītiem bēgļiem, dalībvalstīm būtu jābūt iespējai noteikt, vai šo kategoriju personas būtu jāatbrīvo no prasības gadījumā, kad trešā valsts, kur šīs personas dzīvo un kura izdevusi viņu ceļošanas dokumentus, ir trešā valsts, kuras valstspiederīgie ir atbrīvoti no vīzas prasības.

↓ 1932/2006 7. apsvērum
(pielāgots)

- (9) Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1931/2006⁸ atbrīvojums no vīzu prasības būtu jānosaka attiecībā uz vietējās pierobežas satiksmes atļaujas turētājiem.
-

↓ 1932/2006 5. apsvērum
(pielāgots)

- (10) Dalībvalstīm būtu jābūt iespējai paredzēt atbrīvojumu no vīzu prasības dažiem tādu pasu turētājiem, kuras nav parastās pasas.
-

↓ 539/2001 8. apsvērum
(pielāgots)

- (11) Īpašos gadījumos, kad speciāli vīzu noteikumi ir pamatoti, dalībvalstīm būtu jābūt iespējai dažu kategoriju personas atbrīvot no vīzu prasības vai attiecināt minēto prasību uz šīm personām, jo īpaši saskaņā ar starptautiskām tiesībām vai tradīciju.
-

↓ 1932/2006 6. apsvērum
(pielāgots)

- (12) Dalībvalstīm būtu jābūt iespējai atbrīvot no vīzu prasības atzītus bēgļus, visus bezvalstniekus – gan tos, uz ko attiecas 1954. gada 28. septembra Konvencija par bezvalstnieka statusu, gan tos, uz kuriem tā neattiecas –, kā arī skolēnus, kas piedalās skolēnu ekskursijās, ja minēto kategoriju personas pastāvīgi dzīvo kādā no trešām valstīm , kas ir iekļautas to trešo valstu sarakstā, uz kuru valstspiederīgajiem neattiecas vīzu prasība .
-

↓ 1932/2006 8. apsvērum
(pielāgots)

- (13) Režīmam, kas paredz atbrīvojumus no vīzu prasības, būtu pilnībā jāatspoguļo pašreizējā prakse. Dažas dalībvalstis no vīzu prasības atbrīvo to trešo valstu valstspiederīgos, kas ir iekļautas trešo valstu sarakstā, kuru valstspiederīgajiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, kas ir bruņoto spēku personāls un kas ceļo saistībā ar NATO vai programmu "Partnerattiecības mieram". Juridiskās noteiktības labad šādiem atbrīvojumiem, kuru pamatā ir starptautiskas saistības ārpus Savienības tiesībām, vajadzētu būt norādītiem šajā regulā.

⁸ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1931/2006 (2006. gada 20. decembris), ar ko nosaka vietējās pierobežas satiksmes noteikumus pie dalībvalstu ārējām sauszemes robežām un ar ko groza Šengenas Konvencijas noteikumus (OV L 405, 30.12.2006., 1. lpp.).

↓ 1289/2013 3. apsvērumš

- (14) Pilnīga vīzu savstarpējība ir mērķis, kuru Savienībai būtu jācenšas sasniegt, rīkojoties proaktīvi attiecībās ar trešām valstīm, tādējādi dodot ieguldījumu Savienības ārējās politikas ticamības un konsekvences uzlabošanā.

↓ 539/2001 5. apsvērumš,
1289/2013 1. apsvērumš
(pielāgots)

- (15) Ir jāparedz ☒ Savienības ☒ mehānisms, kas ļauj īstenot savstarpības principu gadījumā, kad viena no trešajām valstīm ☒, kas ir iekļauta to trešo valstu sarakstā, uz kuru valstspiederīgajiem neattiecas vīzas prasība ☒ nolemj vīzas prasību attiecināt uz vienas vai vairāku dalībvalstu valstspiederīgajiem. Minētajam mehānismam ☒ būtu jāparedz ☒ Savienības reakcija kā solidaritātes akts, ja ☒ šāda ☒ trešā valsts piemēro vīzu prasību vismaz vienas dalībvalsts valstspiederīgajiem.

↓ 1289/2013 2. apsvērumš
(pielāgots)

- (16) Pēc tam, kad saņemts kādas dalībvalsts paziņojums par to, ka kāda no trešām valstīm ☒, kuras ir iekļautas to trešo valstu sarakstā, uz kuru valstspiederīgajiem neattiecas vīzu prasība ☒ piemēro vīzu prasību minētās dalībvalsts valstspiederīgajiem, visām dalībvalstīm būtu jāreaģē kopīgi, tādējādi nodrošinot Savienības reakciju situācijā, kura ietekmē Savienību kopumā un kurā tās valstspiederīgos pakļauj atšķirīgai attieksmei.

↓ 1289/2013 11. apsvērumš
(pielāgots)

- (17) Lai nodrošinātu ☒ pienācīgu ☒ Eiropas Parlamenta un Padomes iesaisti savstarpības mehānisma piemērošanas otrajā posmā, ņemot vērā atbrīvojuma no vīzu prasības apturēšanas visiem to trešo valsts valstspiederīgajiem, ☒ kuras ir iekļautas trešo valstu sarakstā, uz kuru valstspiederīgajiem neattiecas vīzu prasība, ārkārtīgi augsto politisko jutīgumu ☒ un tās horizontālo ietekmi uz dalībvalstīm, asociētajām Šengenas valstīm un pašu Savienību, jo īpaši attiecībā uz to ārējām attiecībām un Šengenas zonas vispārējo darbību, būtu saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 290. pantu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt aktus attiecībā uz dažiem savstarpības mehānisma elementiem. Piešķirot šādas pilnvaras Komisijai, tiek ņemta vērā vajadzība rīkot politiskas diskusijas par Savienības politiku attiecībā uz vīzām Šengenas zonā. Tas arī atspoguļo vajadzību nodrošināt ☒ pietiekamu ☒ pārredzamību un juridisko noteiktību, piemērojot savstarpības mehānismu visiem attiecīgās trešās valsts valstspiederīgajiem, jo īpaši veicot atbilstīgu pagaidu grozījumu ☒ šīs regulas ☒ II pielikumā. Ir īpaši būtiski, lai Komisija, veicot sagatavošanas darbus, rīkotu atbilstīgas apspriešanās, tostarp ekspertu līmenī ☒, un lai minētās apspriešanās tiktu rīkotas saskaņā ar principiem, kas noteikti 2016. gada 13. aprīlis Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu⁹. Jo īpaši, lai deleģēto aktu

⁹ OV L 123, 12.5.2016., 1. lpp.

sagatavošanā nodrošinātu vienādu dalību, Eiropas Parlaments un Padome visus dokumentus saņem vienlaicīgi ar dalībvalstu ekspertiem, un minēto iestāžu ekspertiem ir sistemātiska piekļuve Komisijas ekspertu grupu sanāksmēm, kurās notiek deleģēto aktu sagatavošana. ☒

↓ 1289/2013 4. apsvērums
(pielāgots)

- (18) Ar šo regulu būtu ☒ jāparedz ☒ mehānisms, ☒ lai ☒ uz laiku apturētu atbrīvojumu no vīzas prasības attiecībā uz trešo valsti, kas ☒ iekļauta to trešo valstu sarakstā, uz kuru valstspiederīgajiem neattiecas vīzu prasība (“apturēšanas mehānisms”) ☒, ☒ kuru piemēro ārkārtas situācijā, kad nepieciešams steidzami reaģēt, lai atrisinātu problēmas, ar ko saskaras vismaz viena dalībvalsts, ☒ un ņemot vērā ārkārtas situācijas vispārējo ietekmi uz Savienību kopumā.
-

↓ 1289/2013 12. apsvērums
(pielāgots)

- (19) Lai nodrošinātu apturēšanas mehānisma un dažu savstarpības mehānisma noteikumu efektīvu piemērošanu un, jo īpaši, lai varētu atbilstīgi ņemt vērā visus attiecīgos faktorus un šo mehānismu piemērošanas iespējamo ietekmi, būtu jāpiešķir īstenošanas pilnvaras Komisijai attiecībā uz to attiecīgās trešās valsts pilsoņu kategoriju noteikšanu, kuriem uz laiku būtu jāaptur atbrīvojums no vīzu prasības saistībā ar savstarpības mehānismu, un atbilstīgu minētās apturēšanas ilgumu, kā arī pilnvaras īstenot apturēšanas mehānismu. Minētās pilnvaras būtu jāizmanto saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 182/2011¹⁰. Šādu īstenošanas aktu pieņemšanai būtu jāizmanto pārbaudes procedūra.
-

↓ 1289/2013 7. apsvērums
(pielāgots)

- (20) Ir jānovērš un ☒ jāpretojas ☒ jebkurai ļaunprātīgai izmantošanai, ko rada atbrīvojums no vīzas prasības īstermiņa apmeklējumiem trešās valsts valstspiederīgajiem, ja viņi rada apdraudējumu attiecīgās dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai (“*ordre public*”) un iekšējai drošībai.
-

↓ 2017/371 2. apsvērums
(pielāgots)

- (21) Apturēšanas mehānismam būtu ☒ jāparedz iespēja ☒ dalībvalstīm paziņot par apstākļiem, kuru rezultātā nepieciešama iespējama apturēšana, un Komisijai aktivizēt apturēšanas mehānismu pēc savas iniciatīvas.

¹⁰ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.).

↓ 2017/371 3. apsvērum
(pielāgots)

- (22) Jo īpaši apturēšanas mehānisma izmantošana būtu jāatvieglina, paredzot īsus atsaucē periodus un termiņus, kas pieļautu ātru procedūru, un apturēšanas iespējamās pamatojumos būtu jāiekļauj samazinātu sadarbību atpakaļuzņemšanas jomā, kā arī būtisku apdraudējuma dalībvalstu sabiedriskajai kārtībai vai iekšējai drošībai pieaugumu . Minētajai samazinātajai sadarbībai būtu jāaptver atpakaļuzņemšanas pieteikumu noraidīšanas līmeņa būtisks palielinājums, tostarp tādu, ko dalībvalsts iesniegusi par trešās valsts pilsoņiem, kuri tranzītā šķērsojuši attiecīgo trešo valsti, gadījumos, kad atpakaļuzņemšanas nolīgumā, kas noslēgts starp Savienību vai dalībvalsti un minēto trešo valsti, ir paredzēts šāds atpakaļuzņemšanas pienākums. Komisijai vajadzētu būt arī iespējai aktivizēt apturēšanas mehānismu gadījumā, kad trešā valsts nesadarbojas atpakaļuzņemšanas jomā, jo īpaši gadījumā, kad starp attiecīgo trešo valsti un Savienību ir noslēgts atpakaļuzņemšanas nolīgums.
-

↓ 2017/371 4. apsvērum
(pielāgots)

- (23) Apturēšanas mehānisma nolūkos par būtisku palielinājumu liecina palielinājums, kas pārsniedz 50 % robežlielumu. Par to var liecināt arī mazāks palielinājums, ja Komisija uzskata, ka tāds ir piemērojams konkrētajā gadījumā, par ko paziņojusi attiecīgā dalībvalsts.
-

↓ 2017/371 5. apsvērum
(pielāgots)

- (24) Apturēšanas mehānisma nolūkos par zemu atzīšanas līmeni liecina tas, ka patvēruma pieteikumu atzīšanas līmenis ir apmēram 3 vai 4 %. Par to var liecināt arī augstāks atzīšanas līmenis, ja Komisija uzskata, ka tāds ir piemērojams konkrētajā gadījumā, par ko paziņojusi attiecīgā dalībvalsts.
-

↓ 2017/371 6. apsvērum
(pielāgots)

- (25) Ir jānovērš un jāpretojas visiem gadījumiem, kad ļaunprātīgi izmanto atbrīvojumu no vīzas prasības, kā rezultātā pieaug migrācijas spiediens, kas izriet, piemēram, no nepamatotu patvēruma pieteikumu skaita palielināšanās, arī tad, ja tas noved pie nepamatotiem pieteikumiem uzturēšanās atļaujas saņemšanai.
-

↓ 2017/371 7. apsvērum
(pielāgots)

- (26) Lai nodrošinātu, ka laika gaitā turpina pildīt konkrētās prasības, kuras tika izmantotas, lai novērtētu, vai atbrīvojums no vīzas prasības, kas piešķirts vīzu režīma liberalizācijas dialoga veiksmīgas noslēgšanas rezultātā, ir atbilstīgs, Komisijai būtu jāpārtrauga situācija attiecīgajās trešās valstīs. Komisijai īpaša uzmanība būtu jāpievērš stāvoklim cilvēktiesību jomā attiecīgajās trešās valstīs.

↓ 2017/371 8. apsvērum
(pielāgots)

- (27) Komisijai regulāri, vismaz reizi gadā, būtu jāsniedz ziņojums Eiropas Parlamentam un Padomei septiņu gadu laikposmā pēc vīzu režīma liberalizācijas stāšanās spēkā attiecībā uz konkrēto trešo valsti un turpmāk, kad vien Komisija to uzskata par nepieciešamu vai kad Eiropas Parlaments vai Padome to pieprasa.
-

↓ 2017/371 9. apsvērum
(pielāgots)

- (28) Pirms jebkura lēmuma pieņemšanas par trešās valsts pilsoņu atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšanu uz laiku Komisijai būtu jāņem vērā cilvēktiesību stāvoklis minētajā trešā valstī un atbrīvojuma no vīzu prasības apturēšanas iespējamā ietekme uz minēto stāvokli.
-

↓ 2017/371 11. apsvērum
(pielāgots)

- (29) Atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšanai ar īstenošanas aktu būtu jāaptver attiecīgās trešās valsts pilsoņu konkrētas kategorijas, atsaucoties uz attiecīgajiem ceļošanas dokumentu veidiem un – vajadzības gadījumā – uz papildu kritērijiem, piemēram, personas, kas uz dalībvalstu teritoriju ceļo pirmo reizi. Ar īstenošanas aktu būtu jānosaka to pilsoņu kategorijas, attiecībā uz kurām apturēšana būtu jāpiemēro, ņemot vērā konkrētos apstākļus, par ko informējusi viena vai vairākas dalībvalstis vai ziņojusi Komisija, un proporcionalitātes principu.
-

↓ 2017/371 12. apsvērum
(pielāgots)

- (30) Lai nodrošinātu pienācīgu Eiropas Parlamenta un Padomes iesaisti apturēšanas mehānisma ieviešanā, ņemot vērā to, ka apturēt atbrīvojumu no vīzas prasības visiem trešās valsts pilsoņiem , kas iekļauta to trešo valstu sarakstā, uz kuru valstspiederīgajiem neattiecas vīzu prasība, ir politiski sensitīvs jautājums, un šīs apturēšanas horizontālo ietekmi uz dalībvalstīm un pašu Savienību, jo īpaši uz to ārējām attiecībām un vispārējo Šengenas zonas darbību, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt aktus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 290. pantu, lai attiecībā uz attiecīgo trešo valstu pilsoņiem uz laiku apturētu atbrīvojumu no vīzas prasības.
-

↓ 539/2001 9. apsvērum
(pielāgots)

- (31) Lai nodrošinātu atklātu vīzu režīma pārvaldību un attiecīgo personu informētību, dalībvalstīm ir pienākums paziņot Komisijai un pārējām dalībvalstīm pasākumus, ko tās pieņem atbilstoši šai regulai. Šo pašu iemeslu dēļ minētā informācija ir arī jāpublicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

↓ 539/2001 10. apsvērumš
(pielāgots)

- (32) Nosacījumiem, kas reglamentē ieceļošanu dalībvalstu teritorijā vai vīzu izdošanu, nebūtu jāiespaido noteikumi, kas regulē ceļošanas dokumentu derīguma atzīšanu.
-

↓ 539/2001 11. apsvērumš
(pielāgots)

- (33) Saskaņā ar proporcionalitātes principu, kas izklāstīts Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā, regula, ar kuru tiek uzskaitītas trešās valstis, kuru valstspiederīgajiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, kā arī tās trešās valstis, kuru valstspiederīgie ir atbrīvoti no šīs prasības, ir ļoti vajadzīgs un piemērots pasākums, lai nodrošinātu kopīgās vīzu politikas efektīvu darbību.
-

↓ 1289/2013 10. apsvērumš
(pielāgots)

- (34) Šai regulai nebūtu jāskar starptautisku nolīgumu piemērošana, kurus Eiropas Kopiena noslēgusi pirms Regulas (EK) Nr. 539/2001 stāšanās spēkā, kuri rada nepieciešamību atkāpties no kopīgās vīzu politikas , vienlaikus ņemot vērā Eiropas Savienības Tiesas judikatūru.
-

↓ 509/2014 9. apsvērumš

- (35) Attiecībā uz Islandi un Norvēģiju – saskaņā ar Nolīgumu, kas noslēgts starp Eiropas Savienības Padomi un Islandes Republiku un Norvēģijas Karalisti pa šo valstu asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā¹¹, šī regula ir to Šengenas *acquis* noteikumu pilnveidošana, kuri attiecas uz Padomes Lēmuma 1999/437/EK¹² 1. panta B punktā minēto jomu.
-

↓ 509/2014 10. apsvērumš

- (36) Attiecībā uz Šveici – saskaņā ar Nolīgumu starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par Šveices Konfederācijas asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā¹³, šī regula ir to Šengenas *acquis* noteikumu pilnveidošana, kuri attiecas uz jomu, kas minēta Lēmuma 1999/437/EK 1. panta B un C punktā, to lasot saistībā ar Padomes Lēmuma 2008/146/EK¹⁴ 3. pantu.

¹¹ OV L 176, 10.7.1999., 36. lpp.

¹² Padomes Lēmums 1999/437/EK (1999. gada 17. maijs) par dažiem pasākumiem, lai piemērotu Eiropas Savienības Padomes, Islandes Republikas un Norvēģijas Karalistes Nolīgumu par abu minēto valstu iesaistīšanos Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un izstrādē (OV L 176, 10.7.1999., 31. lpp.).

¹³ OV L 53, 27.2.2008., 52. lpp.

¹⁴ Padomes Lēmums 2008/146/EK (2008. gada 28. janvāris) par to, lai Eiropas Kopienas vārdā noslēgtu Nolīgumu starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par Šveices Konfederācijas asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā (OV L 53, 27.2.2008., 1. lpp.).

↓ 509/2014 11. apsvērumš

- (37) Attiecībā uz Lihtenšteinu – saskaņā ar Protokolu, kas parakstīts starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu, Šveices Konfederāciju un Lihtenšteinas Firstisti par Lihtenšteinas Firstistes pievienošanos Nolīgumam starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par Šveices Konfederācijas asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā¹⁵, šī regula ir to Šengenas *acquis* noteikumu pilnveidošana, kuri attiecas uz Lēmuma 1999/437/EK 1. panta B un C punktā minēto jomu, tos lasot saistībā ar Padomes Lēmuma 2011/350/ES¹⁶ 3. pantu.

↓ 509/2014 12. apsvērumš

- (38) Šī regula ir to Šengenas *acquis* noteikumu pilnveidošana, kuru īstenošanā Apvienotā Karaliste nepiedalās saskaņā ar Padomes Lēmumu 2000/365/EK¹⁷; tādēļ Apvienotā Karaliste nepiedalās šīs regulas pieņemšanā, un tai šī regula nav saistoša un nav jāpiemēro.

↓ 509/2014 13. apsvērumš

- (39) Šī regula ir to Šengenas *acquis* noteikumu pilnveidošana, kuros Īrija nepiedalās saskaņā ar Padomes Lēmumu 2002/192/EK¹⁸; tādēļ Īrija nepiedalās šīs regulas pieņemšanā, un tai šī regula nav saistoša un nav jāpiemēro,

↓ 539/2001

IR PIENĒMUŠAS ŠO REGULU.

↓ 509/2014 1. pants 1. punkts
(pielāgots)

1. pants

Šī regula ☒ nosaka ☒ trešās valstis, kuru valstspiederīgajiem ir jābūt vīzai, un trešās valstis, uz kuru valstspiederīgajiem šī prasība neattiecas, katrā atsevišķā gadījumā izvērtējot vairākus kritērijus, kas *inter alia* attiecas uz nelikumīgo imigrāciju, sabiedrisko kārtību un drošību, ekonomisko ieguvumu, jo īpaši tūrisma un ārējās tirdzniecības jomā, kā arī uz Savienības ārējām attiecībām ar attiecīgajām trešām valstīm, jo īpaši tajās ņemot vērā arī apsvērumus par

¹⁵ OV L 160, 18.6.2011., 21. lpp.

¹⁶ Padomes Lēmums 2011/350/ES (2011. gada 7. marts) par to, lai Eiropas Savienības vārdā noslēgtu Protokolu starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu, Šveices Konfederāciju un Lihtenšteinas Firstisti par Lihtenšteinas Firstistes pievienošanos Nolīgumam starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par Šveices Konfederācijas asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā saistībā ar kontroles atcelšanu pie iekšējām robežām un personu pārvietošanos (OV L 160, 18.6.2011., 19. lpp.).

¹⁷ Padomes Lēmums 2000/365/EK (2000. gada 29. maijs) par Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes lūgumu piedalīties dažu Šengenas *acquis* noteikumu īstenošanā (OV L 131, 1.6.2000., 43. lpp.).

¹⁸ Padomes Lēmums 2002/192/EK (2002. gada 28. februāris) par Īrijas lūgumu piedalīties dažu Šengenas *acquis* noteikumu īstenošanā (OV L 64, 7.3.2002., 20. lpp.).

cilvēktiesībām un pamatbrīvībām, kā arī sekas, kas tiks radītas attiecībā uz reģionālo vienotību un savstarpību.

↓ 610/2013 4. pants 2. punkts

2. pants

Šajā regulā “vīza” ir vīza, kā tā definēta Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 810/2009¹⁹ 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā.

↓ 539/2001 (pielāgots)

3. pants

1. I pielikumā ☒ uzskaitīto ☒ trešo valstu valstspiederīgajiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzai.

↓ Labojums, OV L 29, 3.2.2007.,
10. lpp.

2. Neskarot prasības, kas izriet no Eiropas Līguma par vīzu atcelšanu bēgļiem, kurš parakstīts Strasbūrā 1959. gada 20. aprīlī, uz atzītiem bēgļiem un bezvalstniekiem attiecas prasība, ka, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, viņiem ir jābūt vīzai, ja trešā valsts, kurā viņi pastāvīgi dzīvo un kura viņiem izdevusi ceļošanas dokumentu, ir kāda no šīs regulas I pielikumā uzskaitītajām trešām valstīm.

↓ 539/2001 (pielāgots)
→₁ 610/2013 4. pants 1. punkts

4. pants

1. →₁ ☒ II pielikumā uzskaitīto trešo valstu valstspiederīgie ir atbrīvoti no 3. panta 1. punktā izklāstītās prasības ☒, ja uzturēšanās nav ilgāka par 90 dienām jebkurā 180 dienu laikposmā. ←

↓ Labojums, OV L 29, 3.2.2007.,
10. lpp.

2. Tāpat no vīzu prasības atbrīvo:

- a) šīs regulas I pielikumā uzskaitīto trešo valstu valstspiederīgos, kuri ir to vietējās pierobežas satiksmes atļauju turētāji, ko dalībvalstis izdevušas saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1931/2006, ja minētie turētāji izmanto savas tiesības atbilstīgi vietējās pierobežas satiksmes režīmu;

¹⁹ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 810/2009 (2009. gada 13. jūlijs), ar ko izveido Kopienas Vīzu kodeksu (Vīzu kodekss) (OV L 243, 15.9.2009., 1. lpp.).

- b) skolēnus, kas ir šīs regulas I pielikumā uzskaitīto trešo valstu valstspiederīgie, kas pastāvīgi dzīvo dalībvalstī, kura piemēro Padomes Lēmumu 94/795/TI²⁰, un kas piedalās kādas skolas ekskursijā kā skolēnu grupas dalībnieki attiecīgās skolas skolotāja pavadībā;
- c) atzītus bēgļus, bezvalstniekus un citas personas, kam nav nevienas valsts valstspiederības, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī un kas ir šīs dalībvalsts izdota ceļošanas dokumenta turētāji.

↓ 539/2001 (pielāgots)

5. pants

Tādu jaunu trešo valstu valstspiederīgajiem, kuras iepriekš bijušas daļa no trešām valstīm, kas uzskaitītas I un II pielikumā, attiecīgi piemēro 3. un 4. panta noteikumus līdz brīdim, kad Padome pieņem pretēju lēmumu saskaņā ar procedūru, kas paredzēta attiecīgajā Līguma par Eiropas Savienības darbību noteikumā.

↓ 1289/2013 1. pants 3. punkts
a) apakšpunkts

6. pants

1. Dalībvalsts var paredzēt izņēmumus no 3. pantā paredzētās vīzu prasības vai no 4. pantā paredzēt atbrīvojuma no vīzu prasības attiecībā uz:

- a) diplomātisko pasu, dienesta/oficiālo pasu vai īpašo pasu turētājiem;
- b) civilā gaisa transporta un jūras transporta apkalpes locekļiem, kad pilda savus amata pienākumus;
- c) civilās jūras transporta apkalpes locekļiem, kad viņi nokāpj krastā, ja viņiem ir jūrnieka personu apliecinoši dokumenti, kas izsniegti saskaņā ar Starptautiskās darba organizācijas 1958. gada 13. maija konvencija Nr. 108 vai 2003. gada 16. jūnija konvencija Nr. 185 vai Starptautiskās Jūrniecības organizācijas 1965. gada 9. aprīļa konvenciju par starptautiskās jūras satiksmes atvieglošanu;
- d) apkalpes locekļiem un ārkārtas vai glābšanas misiju locekļiem katastrofas vai nelaimes gadījumā;
- e) civilām kuģu apkalpēm, kas kuģo starptautiskos iekšējos ūdeņos;
- f) tādu ceļošanas dokumentu turētājiem, ko starptautiskas starpvaldību organizācijas, kurās vismaz viena dalībvalsts ir locekle, vai citi tiesību subjekti, ko attiecīgā dalībvalsts atzīst par starptautisko tiesību subjektiem, izdevušas minēto organizāciju vai tiesību subjektu ierēdņiem.

²⁰ Padomes Lēmums 94/795/TI (1994. gada 30. novembris) par kopīgu rīcību, ko Padome, pamatojoties uz K3. panta 2. punkta b) apakšpunktu Līgumā par Eiropas Savienību, pieņēmusi attiecībā uz ceļošanas iespējām skolēniem no trešām valstīm, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji (OV L 327, 19.12.1994., 1. lpp.).

↓ Labojums, OV L 29, 3.2.2007.,
10. lpp.

2. Dalībvalsts var atbrīvot no vīzu prasības:

- a) skolēnus, kas ir kādas I pielikumā uzskaitītās trešās valsts valstspiederīgie, kas pastāvīgi dzīvo kādā no II pielikumā uzskaitītajām trešām valstīm vai arī Šveicē vai Lihtenšteinā un kuri piedalās kādas skolas ekskursijā kā skolēnu grupas dalībnieki attiecīgās skolas skolotāja pavadībā;
- b) atzītus bēgļus un bezvalstniekus, ja trešā valsts, kurā viņi pastāvīgi dzīvo un kura viņiem ir izdevusi ceļošanas dokumentu, ir kāda no II pielikumā uzskaitītajām trešām valstīm;
- c) bruņoto spēku personālu, kas ceļo saistībā ar NATO vai programmu “Partnerattiecības mieram” un kam ir personu un uzdevumu apliecinājoši dokumenti, kuri paredzēti 1951. gada 19. jūnija Ziemeļatlantijas līguma organizācijas dalībvalstu nolīgumā par to bruņoto spēku statusu;

↓ 1289/2013 1. pants 3. punkts
b) apakšpunkts

- d) neskarot prasības, kas izriet no Strasbūrā 1959. gada 20. aprīlī parakstītā Eiropas Līguma par vīzu atcelšanu bēgļiem, atzītus bēgļus, bezvalstniekus un citas personas, kam nav nevienas valstspiederības, kas pastāvīgi uzturas Apvienotajā Karalistē vai Īrijā un kas ir tādu ceļošanas dokumentu turētāji, kuri izdoti Apvienotajā Karalistē vai Īrijā un kurus attiecīgā dalībvalsts atzīst.

↓ 539/2001 (pielāgots)

3. Dalībvalstis var paredzēt izņēmumus no atbrīvojuma no vīzas prasības, kas minēta 4. pantā, attiecībā uz personām, kas savas uzturēšanās laikā veic algotu darbu.

↓ 1289/2013 1. pants 1. punkts
a) apakšpunkts (pielāgots)

7. pants

Ja kāda no II pielikuma sarakstā uzskaitītajām trešām valstīm vienas vai vairāku dalībvalstu valstspiederīgajiem piemēro vīzu prasību, piemēro šādus noteikumus:

- a) 30 dienu laikā pēc tam, kad trešā valsts sākusī īstenot vīzu prasību, attiecīgā dalībvalsts par to rakstiski paziņo Eiropas Parlamentam, Padomei un Komisijai.

Minētajā paziņojumā:

- i) precizē vīzas prasības īstenošanas datumu un attiecīgo ceļošanas dokumentu un vīzu veidus;
- ii) iekļauj sīku paskaidrojumu par pagaidu pasākumiem, ko attiecīgā dalībvalsts ir veikusi, lai nodrošinātu bezvīzu ceļošanu uz attiecīgo trešo valsti, un visu attiecīgo informāciju.

Informāciju ☒ attiecībā uz ☒ minēto paziņojumu Komisija nekavējoties publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, tostarp informāciju par vīzas prasības īstenošanas datumu, kā arī attiecīgo ceļošanas dokumentu un vīzu veidu.

Ja trešā valsts nolemj atcelt vīzu prasību pirms šā punkta pirmajā daļā minētā termiņa beigām, paziņojumu nesniedz vai atsauc un informāciju nepublicē;

- b) tūlīt pēc a) punkta trešajā daļā minētās publicēšanas dienas, un apspriežoties ar attiecīgo dalībvalsti, Komisija ar attiecīgās trešās valsts iestādēm veic pasākumus, jo īpaši politikas, ekonomikas un tirdzniecības jomās, lai atjaunotu vai ieviestu bezvīzu ieceļošanu, un nekavējoties informē Eiropas Parlamentu un Padomi par minētajiem pasākumiem;
- c) ja 90 dienu laikā pēc a) punkta trešajā daļā minētās publicēšanas dienas, un neskatoties uz visiem saskaņā ar b) punktu veiktajiem pasākumiem, trešā valsts nav atcēlusi vīzu prasību, attiecīgā dalībvalsts var pieprasīt Komisijai apturēt atbrīvojumu no vīzu prasības attiecīgās minētās trešās valsts konkrētām valstspiederīgo kategorijām. Ja dalībvalsts izsaka šādu pieprasījumu, tā par to informē Eiropas Parlamentu un Padomi;
- d) Komisija, apsverot turpmākus pasākumus saskaņā ar e), f) vai h) punktu, ņem vērā to, kādi rezultāti ir attiecīgās dalībvalsts veiktajiem pasākumiem, lai panāktu bezvīzu ceļošanu ar attiecīgo trešo valsti, pasākumus, kas veikti saskaņā ar b) punktu, un sekas, ko atbrīvojuma no vīzu prasības apturēšana rada Savienības un tās dalībvalstu ārējām attiecībām ar attiecīgo trešo valsti;
- e) ja attiecīgā trešā valsts nav atcēlusi vīzu prasību, Komisija vēlākais sešu mēnešu ☒ laikā ☒ pēc a) punkta trešajā daļā minētās publicēšanas dienas un pēc tam ar intervāliem, kuri nav garāki par sešiem mēnešiem kopējā laikposmā, kas nevar būt ilgāks kā līdz dienai, kad f) punktā minētais deleģētais akts stājas spēkā vai pret to tiek izteikti iebildumi:
 - i) pēc attiecīgās dalībvalsts lūguma vai pēc savas iniciatīvas pieņem īstenošanas aktu, ar ko uz laiku līdz sešiem mēnešiem aptur atbrīvojumu no vīzu prasības attiecīgās trešās valsts konkrētām valstspiederīgo kategorijām. Ar minēto īstenošanas aktu nosaka datumu – 90 dienu laikā pēc tā stāšanās spēkā – kad stājas spēkā atbrīvojuma no vīzu prasības apturēšana, ņemot vērā pieejamos resursus dalībvalstu konsulātos. Pieņemot turpmākus īstenošanas aktus, Komisija var pagarināt minētās apturēšanas laikposmu uz turpmākiem līdz sešus mēnešus ilgiem laikposmiem un var mainīt to attiecīgās trešās valsts valstspiederīgo kategorijas, attiecībā uz kurām atbrīvojums no vīzu prasības ir apturēts.

Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 11. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru. Neskarot 6. panta piemērošanu, apturēšanas laikposmos visām īstenošanas aktā minētajām attiecīgās trešās valsts valstspiederīgo kategorijām, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, vai
 - ii) iesniedz 11. panta 1. punktā minētajai komitejai ziņojumu, kurā izvērtē situāciju un kurā norāda iemeslus, kāpēc tā nolēma neapturēt atbrīvojumu no vīzu prasības, un par to informē Eiropas Parlamentu un Padomi.

Minētajā ziņojumā ņem vērā visus būtiskos faktorus, piemēram, tādus kā minēts d) punktā. Pamatojoties uz minēto ziņojumu, Eiropas Parlaments un Padome var rīkot politisku diskusiju.

- f) ja 24 mēnešu laikā pēc a) punkta trešajā daļā minētās publicēšanas dienas attiecīgā trešā valsts nav atcēlusi vīzu prasību, Komisija saskaņā ar 10. pantu pieņem deleģēto aktu, ar kuru uz laiku aptur atbrīvojumu no vīzas prasības uz 12 mēnešu laikposmu minētās trešās valsts valstspiederīgajiem. Deleģētajā aktā nosaka datumu – 90 dienu laikā no tā stāšanās spēkā – kad stājas atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšana, ņemot vērā pieejamos resursus dalībvalstu konsulātos, un attiecīgi groza II pielikumu. Minēto grozījumu izdara, blakus attiecīgās trešās valsts nosaukumam iekļaujot zemspvītras piezīmi, kurā norāda, ka atbrīvojums no vīzu prasības attiecībā uz minēto trešo valsti ir apturēts, un precizē minētās apturēšanas laikposmu.

No dienas, kad atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšana stājas spēkā attiecībā uz attiecīgās trešās valsts valstspiederīgajiem vai kad pret deleģēto aktu ir izteikts iebildums saskaņā ar 10. panta 5. punktu, beidzas visu saskaņā ar e) punktu pieņemto īstenošanas aktu darbība attiecība pret minēto trešo valsti.

Ja Komisija iesniedz tiesību akta priekšlikumu, kā minēts h) punktā, šā apakšpunkta pirmajā daļā minēto atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšanas laikposmu pagarina par sešiem mēnešiem. Attiecīgi groza minētajā daļā norādīto zemspvītras piezīmi.

Neskarot 6. panta piemērošanu, ar deleģēto aktu tiek noteikts, ka minētās apturēšanas laikā attiecīgās trešās valsts valstspiederīgajiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzai;

- g) jebkādu turpmāku paziņojumu, ko saskaņā ar a) punktu veic cita dalībvalsts attiecībā uz to pašu trešo valsti laikposmā, kad tiek piemēroti pasākumi, kas pieņemti attiecībā uz minēto trešo valsti saskaņā ar e) vai f) punktu, apvieno ar jau notiekošajām procedūrām, nepagarinot minētajos apakšpunktos noteiktos termiņus vai laikposmus;
- h) ja sešu mēnešu laikā pēc f) punktā minētā deleģētā akta stāšanās spēkā attiecīgā trešā valsts nav atcēlusi vīzu prasību, Komisija var iesniegt tiesību akta priekšlikumu šīs regulas grozīšanai, lai pārceltu atsauci uz trešo valsti no II pielikuma uz I pielikumu;
- i) procedūras, kas minētas e), f) un h) punktā, neietekmē Komisijas tiesības jebkurā laikā iesniegt tiesību akta priekšlikumu šīs regulas grozīšanai, lai pārceltu atsauci uz attiecīgo trešo valsti no II pielikuma uz I pielikumu;
- j) ja attiecīgā trešā valsts atceļ vīzu prasību, attiecīgā dalībvalsts par to nekavējoties paziņo Eiropas Parlamentam, Padomei un Komisijai. Komisija paziņojumu nekavējoties publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Jebkura saskaņā ar e) vai f) punktu pieņemta īstenošanas akta vai deleģēta akta darbība attiecībā uz attiecīgo trešo valsti beidzas septiņas dienas pēc šā apakšpunkta pirmajā daļā minētās publicēšanas. Ja attiecīgā trešā valsts ir ieviesusi vīzu prasību divu vai vairāk dalībvalstu valstspiederīgajiem, īstenošanas vai deleģēta akta darbība attiecībā uz minēto trešo valsti beidzas septiņas dienas pēc tam, kad publicēts paziņojums par pēdējo dalībvalsti, kuras valstspiederīgajiem attiecīgā trešā valsts piemēroja vīzu prasību. Beidzoties attiecīgā deleģētā akta darbībai, f) punkta pirmajā daļā minēto zemspvītras piezīmi svīturo. Komisija informāciju attiecībā uz minēto darbības beigšanos nekavējoties publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Ja attiecīgā trešā valsts atceļ vīzu prasību un attiecīgā dalībvalsts par to nav paziņojusi saskaņā ar šā apakšpunkta pirmo daļu, Komisija pēc savas iniciatīvas nekavējoties veic minētajā daļā minēto publicēšanu, un tiek piemērota šā apakšpunkta otrā daļa.

8. pants

1. Atkāpjoties no 4. panta, atbrīvojumu no vīzas prasības attiecībā uz kādas II pielikumā uzskaitītas trešās valsts pilsoņiem saskaņā ar šo pantu uz laiku aptur, pamatojoties uz attiecīgiem un objektīviem datiem.

2. Dalībvalsts var paziņot Komisijai, ja tā divu mēnešu laikposmā salīdzinājumā ar to pašu laikposmu iepriekšējā gadā vai salīdzinājumā ar ar pēdējiem diviem mēnešiem pirms atbrīvojuma no vīzas prasības īstenošanas attiecībā uz kādas II pielikumā uzskaitītas trešās valsts pilsoņiem saskaras ar vienu vai vairākiem šādiem apstākļiem:

- a) ir būtiski palielinājies tādu minētās trešās valsts pilsoņu skaits, kuriem ir atteikta ieeļošana vai par kuriem ir noskaidrots, ka tie bez attiecīgām tiesībām uzturas dalībvalsts teritorijā;
- b) ir būtiski pieaudzis tās minētās trešās valsts pilsoņu patvēruma pieteikumu skaits, kurai ir zems atzīšanas līmenis;
- c) ir samazinājusies sadarbība ar minēto trešo valsti atpakaļuzņemšanas jomā, ko pamato adekvāti dati, jo īpaši tas, ka ir būtiski palielinājies tādu atpakaļuzņemšanas pieteikumu noraidīšanas līmenis, kurus dalībvalsts iesniegusi minētajai trešai valstij attiecībā uz tās pilsoņiem vai, ja atpakaļuzņemšanas nolīgumā, kas noslēgts starp Savienību vai attiecīgo dalībvalsti un minēto trešo valsti, tā ir paredzēts, – attiecībā uz trešo valstu pilsoņiem, kuri tranzītā šķērsojuši minēto trešo valsti;
- d) ir palielinājies risks vai tiešs apdraudējums dalībvalstu sabiedriskajai kārtībai vai iekšējai drošībai, jo īpaši būtiski palielinājies tādu smagu noziedzīgu nodarījumu skaits, kuri ir saistīti ar minētās trešās valsts pilsoņiem, un tas tiek pamatots ar objektīvu, konkrētu un attiecīgu informāciju un datiem, ko sniegušas kompetentās iestādes.

Pirmajā daļā minētajā paziņojumā norāda iemeslus, kas ir tā pamatā, un iekļauj attiecīgus datus un statistiku, kā arī detalizētu paskaidrojumu par pagaidu pasākumiem, ko attiecīgā dalībvalsts ir veikusi, lai uzlabotu situāciju. Savā paziņojumā attiecīgā dalībvalsts var norādīt attiecīgās trešās valsts pilsoņu kategorijas , uz kurām ir jāattiecina īstenošanas akts saskaņā ar 6. punkta a) apakšpunktu, un, to darot, norāda detalizētu pamatojumu. Komisija par šādu paziņojumu nekavējoties informē Eiropas Parlamentu un Padomi.

3. Ja Komisijai, ņemot vērā attiecīgus datus, ziņojumus un statistiku, ir konkrēta un ticama informācija, ka apstākļi, kas minēti 2. punkta a), b), c) vai d) apakšpunktā, ir sastopami vienā vai vairākās dalībvalstīs vai ka trešā valsts nesadarbojas atpakaļuzņemšanas jomā – jo īpaši gadījumā, kad starp attiecīgo trešo valsti un Savienību ir noslēgts atpakaļuzņemšanas nolīgums, Komisija par to nekavējoties informē Eiropas Parlamentu un Padomi, sniedzot savu analīzi, un tiek piemēroti 6. punkta noteikumi .

Pirmās daļas nolūkiem, nesadarbošanās atpakaļuzņemšanas jomā var būt situācija, kurā piemēram:

- noraida atpakaļuzņemšanas pieteikumus vai tos savlaicīgi neizskata;

- savlaicīgi atpakaļuzņemšanas nolīgumā noteiktajos termiņos neizsniedz ceļošanas dokumentus atgriešanās vajadzībām vai atsakās atzīt Eiropas ceļošanas dokumentus, kas izsniegti pēc atpakaļuzņemšanas nolīgumā noteikto termiņu beigām; vai
- izbeidz vai aptur atpakaļuzņemšanas nolīgumu.

4. Komisija pārrauga to, vai tās trešās valstis, kuru pilsoņi ir tikuši atbrīvoti no vīzas prasības, ceļojot uz dalībvalstu teritoriju, jo ir sekmīgi noslēgts vīzu režīma liberalizācijas dialogs starp Savienību un minēto trešo valsti, nepārtraukti izpilda konkrētās prasības, kuras ir balstītas uz 1. pantu un kuras tika izmantotas, lai novērtētu, cik atbilstīga ir piešķirtā vīzu režīma liberalizācija.

Turklāt Komisija regulāri, vismaz reizi gadā, sniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei septiņu gadu laikposmā pēc vīzu režīma liberalizācijas spēkā stāšanās dienas attiecībā uz minēto trešo valsti un turpmāk, kad vien Komisija to uzskata par nepieciešamu, vai pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes pieprasījuma. Ziņojumā koncentrējas uz trešām valstīm, kuras, pēc Komisijas ieskata, pamatojoties uz konkrētu un ticamu informāciju, vairs neizpilda dažas prasības .

6. punktu piemēro, ja Komisijas ziņojumā tiek parādīts, ka viena vai vairākas no konkrētajām prasībām vairs netiek izpildītas attiecībā uz konkrētu trešo valsti.

5. Komisija pārbauda jebkuru saskaņā ar 2. punktu veikto paziņojumu, ņemot vērā šādus aspektus :

- a) to, vai pastāv jebkādi no 2. punktā minētajiem apstākļiem;
- b) to dalībvalstu skaitu, ko skāris kāds no 2. punktā minētajiem apstākļiem .
- c) panta 2. punktā minēto apstākļu vispārīgo ietekmi uz migrācijas situāciju Savienībā, kas izriet no dalībvalstu sniegtajiem vai Komisijai pieejamajiem datiem;
- d) Eiropas robežu un krasta apsardzes, Eiropas Patvēruma atbalsta biroja vai Eiropas Policijas biroja (Eiropola), vai jebkuras citas šajā regulā reglamentētājās lietās kompetentas Savienības iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras vai starptautiskās organizācijas sagatavotos ziņojumus, ja tie ir nepieciešami tādu apstākļu dēļ, kas radušies konkrētajā gadījumā;
- e) informācija , ko attiecīgā dalībvalsts varētu būt sniegusi paziņojumā attiecībā uz iespējamiem pasākumiem saskaņā ar 6. punkta a) apakšpunktu;
- f) vispārējo sabiedriskās kārtības un iekšējās drošības jautājumu, apspriežoties ar attiecīgo dalībvalsti.

Komisija informē Eiropas Parlamentu un Padomi par tās veiktās pārbaudes rezultātiem.

6. Ja, pamatojoties uz 3. punktā minēto analīzi, 4. punktā minēto ziņojumu vai 5. punktā minēto pārbaudi, un ņemot vērā sekas, ko atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšana rada Savienības un tās dalībvalstu ārējām attiecībām ar attiecīgo trešo valsti, vienlaikus cieši sadarbojoties ar attiecīgo trešo valsti, lai rastu alternatīvus ilgtermiņa risinājumus, Komisija izlemj, ka nepieciešama rīcība, vai ja vienkāršs dalībvalstu vairākums ir paziņojis Komisijai par to, ka pastāv 2. punkta a), b), c) vai d) apakšpunktā minētie apstākļi, piemēro šādus noteikumus:

- a) Komisija pieņem īstenošanas aktu, ar kuru uz laiku aptur atbrīvojumu no vīzas prasības attiecīgās trešās valsts pilsoņiem uz deviņu mēnešu laikposmu. Apturēšanu piemēro konkrētām attiecīgās trešās valsts pilsoņu kategorijām, atsaucoties uz

attiecīgajiem ceļošanas dokumentu veidiem un – vajadzības gadījumā – uz papildu kritērijiem. Lemjot par kategorijām, kurām piemērojama apturēšana, Komisija, pamatojoties uz pieejamo informāciju, iekļauj kategorijas, kas ir pietiekami plašas , lai efektīvi veicinātu 2., 3. un 4. punktā minēto apstākļu novēršanu katrā konkrētajā lietā, vienlaikus ievērojot proporcionalitātes principu. Komisija pieņem īstenošanas aktu viena mēneša laikā:

- i) pēc šā panta 2. punktā minētā paziņojuma saņemšanas;
- ii) pēc tam, kad ir darīta zināma informācija, kas minēta 3. punktā;
- iii) pēc tam, kad ir iesniegts ziņojums, kas minēts 4. punktā; vai
- iv) pēc tam, kad no vienkārša dalībvalstu vairākuma ir saņemts paziņojums par to, ka pastāv 2. punkta a), b), c) vai d) apakšpunktā minētie apstākļi.

Minēto īstenošanas aktu pieņem saskaņā ar 11. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru. Ar to nosaka datumu, kad jāstājas spēkā atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšanai.

Apturēšanas laikposmā Komisija izveido ciešāku dialogu ar attiecīgo trešo valsti, lai novērstu attiecīgos apstākļus;

- b) ja 2., 3. un 4. punktā minētie apstākļi turpinās, Komisija vēlākais divus mēnešus pirms šā punkta a) apakšpunktā minētā deviņu mēnešu laikposma beigām saskaņā ar 10 pantu pieņem deleģēto aktu, ar kuru uz laiku aptur II pielikuma piemērošanu visiem attiecīgās trešās valsts pilsoņiem uz 18 mēnešu laikposmu. Deleģētais akts stājas spēkā no datuma, kad beidzas šā punkta a) apakšpunktā minētā īstenošanas akta darbības termiņš, un ar to attiecīgi groza II pielikumu. Minēto grozījumu izdara, blakus attiecīgās trešās valsts nosaukumam iekļaujot zemsvītras piezīmi, kurā norāda, ka atbrīvojums no vīzas prasības attiecībā uz minēto trešo valsti ir apturēts, un precizē minētās apturēšanas laikposmu.

Ja Komisija, ievērojot 7. punktu, ir iesniegusi leģislatīvā akta priekšlikumu, deleģētajā aktā paredzēto atbrīvojuma no vīzas prasības apturēšanas laikposmu pagarina par sešiem mēnešiem. Zemsvītras piezīmi attiecīgi groza.

Neskarot 6. panta piemērošanu, apturēšanas laikposmā attiecīgās trešās valsts pilsoņiem jābūt vīzai, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas.

Dalībvalsts, kura saskaņā ar 6. pantu paredz jaunus atbrīvojumus no vīzu prasības tādas trešās valsts pilsoņu kategorijai, uz kuru attiecas akts, ar ko aptur atbrīvojumu no vīzas prasības, par minētajiem pasākumiem paziņo saskaņā ar 12. pantu.

7. Pirms saskaņā ar 6. punkta b) apakšpunktu pieņemta deleģētā akta darbības termiņa beigām Komisija iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei. Ziņojumam var būt pievienots leģislatīvā akta priekšlikums par šīs regulas grozīšanu, lai pārceltu atsauci uz attiecīgo trešo valsti no II pielikuma uz I pielikumu.

8. Ja Komisija ir iesniegusi leģislatīvā akta priekšlikumu saskaņā ar 7. punktu, tā var pagarināt atbilstīgi 6. punktam pieņemtā īstenošanas akta darbības laiku par laikposmu, kas nav ilgāks par 12 mēnešiem. Lēmumu pagarināt īstenošanas akta darbības laiku pieņem saskaņā ar 11. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

↓ 2017/371 1. pants 2. punkts

9. pants

1. Komisija līdz 2018. gada 10. janvārim iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei, kurā novērtē 7. pantā paredzētā savstarpības mehānisma efektivitāti un, ja nepieciešams, iesniedz leģislatīvā akta priekšlikumu par šīs regulas grozīšanu. Eiropas Parlaments un Padome šādu priekšlikumu pieņem saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru.

↓ 2017/371 1. pants 3. punkts
(pielāgots)

2. Komisija līdz 2021. gada 29. martam iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei, kurā novērtē 8. pantā paredzētā apturēšanas mehānisma efektivitāti un, ja nepieciešams, iesniedz leģislatīvā akta priekšlikumu par šīs regulas grozīšanu. Eiropas Parlaments un Padome šādu priekšlikumu pieņem saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru.

↓ 2017/371 1. pants 4. punkts
(pielāgots)

10. pants

1. Pilnvaras pieņemt deleģētos aktus Komisijai piešķir, ievērojot šajā pantā izklāstītos nosacījumus.

2. Pilnvaras pieņemt 7. panta f) punktā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz piecu gadu laikposmu no 2014. gada 9. janvāra. Komisija sagatavo ziņojumu par pilnvaru deleģēšanu vēlākais deviņus mēnešus pirms piecu gadu laikposma beigām. Pilnvaru deleģēšana tiek automātiski pagarināta uz tāda paša ilguma laikposmiem, ja vien Eiropas Parlaments vai Padome neiebilst pret šādu pagarinājumu vēlākais trīs mēnešus pirms katra laikposma beigām.

3. Pilnvaras pieņemt 8. panta 6. punkta b) apakšpunktā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz piecu gadu laikposmu no 2017. gada 28. marta. Komisija sagatavo ziņojumu par pilnvaru deleģēšanu vēlākais deviņus mēnešus pirms piecu gadu laikposma beigām. Pilnvaru deleģēšana tiek automātiski pagarināta uz tāda paša ilguma laikposmiem, ja vien Eiropas Parlaments vai Padome neiebilst pret šādu pagarinājumu vēlākais trīs mēnešus pirms katra laikposma beigām.

4. Eiropas Parlaments vai Padome jebkurā laikā var atsaukt 7. panta f) punktā un 8. panta 6. punkta b) apakšpunktā minēto pilnvaru deleģēšanu. Ar lēmumu par atsaukšanu izbeidz tajā norādīto pilnvaru deleģēšanu. Lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī vai vēlākā dienā, kas tajā norādīta. Tas neskar jau spēkā esošos deleģētos aktus.

5. Pirms deleģētā akta pieņemšanas Komisija apspriežas ar ekspertiem, kurus katra dalībvalsts iecēlusi saskaņā ar principiem, kas noteikti 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu.

6. Tiklīdz Komisija pieņem deleģētu aktu, tā par to paziņo vienlaikus Eiropas Parlamentam un Padomei.

7. Saskaņā ar 7. panta f) punktu pieņemts deleģētais akts stājas spēkā tikai tad, ja četros mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu lēmumu neizteikt iebildumus. Pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes iniciatīvas šo laikposmu pagarina par diviem mēnešiem.

8. Saskaņā ar 8. panta 6. punkta b) apakšpunktu pieņemts deleģētais akts stājas spēkā tikai tad, ja divos mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu lēmumu neizteikt iebildumus.

↓ 1289/2013 1. pants 4. punkts

11. pants

1. Komisijai palīdz komiteja. Minētā komiteja ir komiteja Regulas (ES) Nr. 182/2011 nozīmē.
2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. pantu.
3. Ja komiteja nesniedz atzinumu, Komisija nepieņem īstenošanas akta projektu, un piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. panta 4. punkta trešo daļu.

↓ 539/2001 (pielāgots)

12. pants

1. Dalībvalstis paziņo pārējām dalībvalstīm un Komisijai pasākumus, ko tās veic atbilstoši 6. pantam, piecu darba dienu laikā pēc minēto pasākumu pieņemšanas.
2. Komisija publicē atbilstoši 1. punktam paziņotos pasākumus *Eiropas* ☒ *Savienības* ☒ *Oficiālajā Vēstnesī*, lai informētu.

13. pants

Šī regula neiespaido dalībvalstu kompetenci attiecībā uz valstu un teritoriālu vienību, kā arī uz to iestāžu izdotu pasu, ceļošanas un personu apliecinošu dokumentu atzīšanu.

14. pants

↓

Regulu (EK) Nr. 539/2001 atceļ.

Atsauces uz atcelto regulu uzskata par atsaucēm uz šo regulu un lasa saskaņā ar atbilstības tabulu, kas atrodas IV pielikumā.

↓ 2414/2001 1. pants 3. punkts
(pielāgots)

15. pants

Šī regula stājas spēkā ☒ divdesmitajā ☒ dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas*
☒ *Savienības* ☒ *Oficiālajā Vēstnesī*.

↓ 539/2001 (pielāgots)

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama dalībvalstīs saskaņā ar
☒ Līgumiem ☒.

Briselē,

*Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs*

*Padomes vārdā –
priekšsēdētājs*